

Rodica Mandache

de
*Dorina
Rădulescu*

În lumea interlopă a mahalalei dintre cele două războaie, a unui anumit soi de mahala, cu o lume de sărăciți, de parveniți ai periferiei și săraci, în care mișunau siluetele suspecte ale cerșetorilor-manglitori și circiumarilor-pungași, ale barbugiilor, ale cîntăreților fără voce și cabotinilor, fete de ni-căieri, făceau ponturile profitorilor, alături de hoți.

Frumusețea mahalalei, Mangelica, fata nimănui, este iubită nemărturisit atât de Șarpe cît și de Broască. Dar ea visează. Visează o dragoste care s-o smulgă din lumea ei periferică și s-o ducă în alt univers. Pentru acest univers de poezie își pune pălăria și blana de furat. Pentru acel uni-

vers de vis trece oarbă peste dragostea lui Broască.

Păcălită de toate, se trezește tot în lumea ei de pînă atunci.

Rodica Mandache a fost o surpriză cu atît mai mult cu cît pînă la spectacolul *Asta-i ciudat*, dat în premieră la Teatrul din Brăila, n-am avut ocazia s-o văd în alt rol.

Pentru mine ea se identifică atît de bine cu personajul interpretat că nici nu-mi pot imagina o altă Mangelică.

Rodica Mandache a dat autenticitate spectacolului creînd o Mangelică candidă și bănuitoare, visătoare și cinică, cinstită și hoată, o păguboasă prinsă în angrenajul unui mediu ticălos din care ar vrea și n-ar vrea să evadeze.